

Motion till riksdagen 2007/08:So577

av **Jan Lindholm och Karla López (mp)**

Barnkonventionen

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att göra FN:s barnkonvention till svensk lag.

Motivering

Vid alla åtgärder som rör barn, vare sig de vidtas av offentliga eller privata sociala välfärdsinstitutioner, domstolar, administrativa myndigheter eller lagstiftande organ, skall barnets bästa komma i främsta rummet.

Ovan citerade stycke utgör hörnstenen i den av Sverige underskrivna och ratificerade FN:s barnkonvention. Ändå kan man alltför lätt konstatera att Sverige inte vid alla åtgärder som rör barn sätter barns främsta i första rummet. Varken stat, landsting, kommun eller andra myndigheter sätter alltid barns bästa i främsta rummet. Varje vecka möts vi av rapporter från massmedier om myndigheters övergrepp mot barn, som är klara brott mot barnkonventionen. Allra tydligast är detta i behandlingen av flyktingbarn som inte själva kan tala för sin sak eftersom de inte behärskar det svenska språket och sällan kan få hjälp av någon närstående vuxen person.

Exempel på uppmärksammade fall är dels det med en ettårig pojke, vilken som nyfödd placerades i ett fosterhem på grund av att modern inte kunde ta hand om honom till följd av svåra psykiska problem. Trots detta beslöt Utlänningsnämnden avvisa såväl modern som barnet till Syrien. Hur en psykiskt sjuk mor, som nu också hotas av avvisning, plötsligt ska kunna ta hand om sitt barn övergår nog allas förstånd. Dels har vi fallet med den svårt synskadade bosniska flickan Nadina Imamovic. Nadinans svåra och ovanliga ögonsjukdom kunde vårdas och förbättras i Sverige, något som konstaterades av såväl flera framstående ögonforskare som Socialstyrelsen. I Bosnien fanns ingen sådan hjälp att tillgå. Ändå valde Utlänningsnämnden att upprepade gånger avslå asylansökan.

Fel! Okänt namn på

Vid ett seminarium i riksdagen om barn utan uppehållstillstånd den 24 september 2003 redovisade Svenska Barnläkarföreningen och Rädda Barnen ett flertal andra fall. Små barn som tecknade sig själva hängandes i snaror utifrån träd, barn som blivit våldtagna av soldater, barn som sett sin mor bli våldtagen, barn som varje natt plågades av mardrömmar utvisas ändå till de länder som allra mest gäcker deras skrämmande fantasier. Det är mycket svårt att hävda att detta skulle vara förenligt med "barnets bästa".

1993 valde riksdagen att förse utlänningslagen med en portalparagraf utifrån barnkonventionen. Man stadgade att "i fall som rör barn skall särskilt beaktas vad hänsynen till barnets hälsa och utveckling samt barnets bästa i övrigt kräver". Portalparagrafen har dock blivit fullständigt tandlös. Regelmässigt hänvisar utlänningsmyndigheterna till att vikten av en reglerad invandring väger tyngre än portalparagrafen. En annan internationell konvention, Dublinkonventionen, som slår fast att en flykting skall återsändas till första asyländ i stället för att få sitt ärende behandlat i Sverige, väger också i varje läge tyngre än barnkonventionen och utlänningslagens portalparagraf. Då inte FN:s barnkonvention är lag i Sverige kan heller inget hända om man bryter mot den.

Den 4 juli 2003 krävde tre professorer, Bengt-Erik Andersson, Tor Lindberg och Rolf Zetterström, ändring av dagens situation. På Aftonbladet Debatt skrev man under rubriken Barnkonventionen borde bli svensk lag bland annat följande: Världens barn är också världens, och Sveriges, framtid. Är det några som skall skyddas mot övergrepp, subjektiva tolkningar av konventioner med mera så är det våra – världens – barn. Vi har en moralisk skyldighet att gå före och visa vägen för de nationer som har svårt att förverkliga barnkonventionen på grund av brist på ekonomiska och andra resurser. För att kunna göra detta måste vi dock ta ett stort steg framåt och låta barnkonventionen ingå i den svenska lagstiftningen.

Först när konventionens olika paragrafer får status av allmän svensk lag, kan vi beivra myndigheters brott mot desamma. De som hävdar att svensk lag till den grad är så barnanpassad att det är onödigt att göra sådana förändringar bör lära sig att så inte är fallet. De som påstår att barns rättigheter riskerar att försämrans om barnkonventionen får status av svensk lag har helt missförstått förhållandena. I 41 § barnkonventionen stadgas nämligen: "Ingenting i denna konvention skall inverka på bestämmelser som går längre vad gäller att förverkliga barnets rättigheter och som kan finnas i (a) en konventionsstats lagstiftning; eller (b) för den staten gällande internationell rätt."

Det finns således ingen risk att en försämring av rättsläget i Sverige skall behöva inträffa. Belgien och Finland har redan lagstadgat i barnkonventionens anda. Låt oss följa deras exempel. En sådan svensk markering skulle både inför EU:s medlemsländer och inför världen i övrigt visa att också Sverige prioriterar barns behov och intressen. Vi skulle ytterligare kunna markera detta genom att i lagtexten ange att i de fall då barnkonventionen konkurrerar med andra lagtexter och/eller konventioner skall barnkonventionens anda gälla, såvida detta innebär den bästa lösningen för aktuella barn. Tidigare migrationsministern Jan O Karlsson menade i en frågestund i riksdagen då barnkonventionen lyftes fram utifrån situationen för Nadina Imamovic att

Fel! Okänt namn på

barnkonventionen är ett rättesnöre, ett mål att arbeta mot, snarare än en uppsättning regler. Karlsson har då helt missuppfattat Förenta nationernas syfte med att upprätta barnkonventionen. Punkterna i konventionen bär uppmaningen ”skall” och inte ”bör” av en anledning. Konventionen föreskriver en minsta gemensamma nämnare för hur barn skall behandlas av konventionsstaterna. Att gömma sig bakom andra länders tillkortakommanden räcker inte för ett land som vill framställa sig som ett moraliskt föredöme. Barnkonventionen bör därför göras till svensk lag.

Stockholm den 5 oktober 2007

Jan Lindholm (mp)

Karla López (mp)